

צורך במהירות? \ אנדראס סטיינינגר

נקודת הדחיפות כאן אינה נוגעת לאנליזה האישית שלי, אלא לעד כמה היה דחוף למצוא תשובה למצוקה שנגרמה על ידי פציינטית בפגישתה הראשונה.

בשבוע שעבר הגיעה אליי אישה לפגישתה הראשונה והתחילה את הפגישה בכך שסיפרה לי, שהראש שלה מלא. באותה העת היא הביעה את הפחד שלה שלא תצליח להיפטר מהכל, או שהייתה מודאגת אם בכלל תוכל להוציא משהו מזה החוצה.

וכך היא דיברה בהתרגשות גדולה, בדחיפות ובחיפזון, כאילו חייה מונחים על כף המאזניים. נראה היה כאילו כל אחת ממילותיה צריכה לקבל את המקום שהיא ייעדה לה בלא כל שינוי. פעם או פעמיים ניסיתי לשאול שאלה בקצב איטי יותר, אך היא זעמה על ההפרעה הזו, דחתה אותי ואמרה לי, "לא, אני חייבת לסיים את זה קודם."

אחרי זמן מה, היא הייתה מאוד מיואשת ואמרה לי שיש לה הרושם שראשה איננו ריק. הקצב שלה כעת היה גבוה במיוחד. שטף המילים העצום שלה לא הביא לה כל הקלה. ולי היה הרושם כאילו יש לפניי פאזל תמונה, שבו ראיתי פעם אחת מישהו שניסה לשלוט באופן פעיל במשהו באמצעות שטף המילים הזה, מצד שני יכולתי לפתע לראות מישהו אחר שלא היה פעיל בשום אופן, אלא נשלט על ידי טקסט דחוף.

בתחילה סברתי שלא יהיה לי הרבה מה לומר בפגישה זו. ואז הייתי שבע רצון מפיסוק מינימלי או מ-אז קיי מדי פעם. יחד עם זאת, בנקודה אחת הבחנתי שאני עדיין יכול לשאול אותה שאלות מדי פעם, אם משהו בדיבור שלה היה לא ברור עבורי. באופן פרדוקסלי זה היה אפשרי רק אם אני דיברתי מהר יותר ממנה. זה כמעט יצר את הרושם שפשוט אין לה

זמן להיות מוטרדת על ידי שאלותיי. היא סיפקה לי את המידע המבוקש במהירות ובחפץ לב ואז המשיכה שוב את הטקסט שלה.

העובדה שבמשחק הפרדוקסלי הזה של הגברת מהירויות התאפשר לה לבסוף לשמוע משהו מהטקסט שלה עצמה באמצעות השאלות שלי, הובילה אותה לדבר יותר ויותר לאט במחצית השנייה של הפגישה, ובסיומה של הפגישה היא הבחינה שנפטרה ממהו ורצתה לבוא שוב.

תרגום מאנגלית: אמיר קלוגמן

עריכה: הלה שמיר סידי